

Aszód és Vidéke

TARSADALMI, KÖZGAZDASÁGI és IRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Éves évre . . . 8 korona Negyed évre . . . 2 korona
 Él évre . . . 4 " Egyes szám ára 20 fillér.
 Bérmentetlen leveleket nem fogadunk el.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

FELELŐS SZERKESZTŐ
 NYIRY LAJOS.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
ASZÓDON.

HIRDETÉSEK:
 egyezség szerint jutányos áron közöltenek. NYILT-TÉR sora
 60 fillér. Előfizetőinknek nagy árkedvezmény.

A magyar nő.

A nőkérdés újra időszerű lett. Azaz, hogy minden kérdés, amíg a meg nem oldott problémák közé tartozik, időszerű. Néhány hét óta lelkes magyar uri asszonyok a társadalmi harcnak bizonyos szerepét vállalták magukra azzal, hogy Magyarország nőit a magyar ipar védelmére szólították fel. Az erre irányuló mozgalom kezdeményezői Dessewffy Emilné grófné, idősb Lovassy Ferencné, Elek Pálné, bedői Markos Györgyné, Vigné Feszler Ada, Hajnos Sándorné, de szerte az országban vannak az ügynek lelkes harcosai.

Igy Aradon, Kassán, Kolozsvárt, sőt nálunk is és több más vidéki városban, helységben. A mozgalmat vezető hölgyek közül csak Károlyi Gyuláné grófnét, Urbán Istvánnét, özv. Purgly Lajosné, Teleki Arvédné grófnét említem még. Ez előkelő nevek mind biztosítékai annak, hogy komoly mozgalomról van szó.

Nem keressük a magyar nők mozgalmának politikai vonatkozásait, de örömmel üdvözöljük a magyar asszonyokat a cselekvés, a társadalmi munkálkodás, az egyetemes küzdelem terén. És mikor a lelkes magyar asszonyoknak az őket férfirészről megillető lovagias hódolat rózsaszálat átnyujtanánk, mint férfiak szívesen látjuk magunk mellett küzdeni a minden emberi küzdelem nemtőit, az asszonyokat, mint önző emberek pedig készséggel meg is osztjuk velük a mindennapi harc kemény munkáját annál is inkább, mert hiszen máris eredményekre mutathatnak.

Végre annyi hiábavaló küzködés és agitálás után illetékes helyről hangzott el az a döntő fontosságú kijelentés, hogy Magyarország vámterületi önállósága kidomborítottatik. Maga a miniszterelnök, Wekerle Sándor tette ezt a kijelentést, a Temesvári küldöttség előtt. Akadtak már vezető államférfiaink, akik jámbor ohajtásként, néha elérhetetlen ábrándként beszéltek az önálló vámterületről, akik a leg-

furfangosabb körülírásokkal bátorokdtak a sorok között megértetni, hogy az önálló vámterület sokkal előnyösebb hazánkra nézve a közönsél: de egy sem akadt még, aki oly nyíltan és határozottan, a magyar nemzet érdekeinek megfelelően nyilatkozott volna erről a kérdéstről, mint Wekerle Sándor. Beszédének lényege az, hogy az önálló vámterület meglesz, mert meg kell lennie; természetesen a nagy reform nem valósítható meg egész 1917-ig, amikor is az alkotmányellenes kormány által kötött kereskedelmi szerződések lejárnak, miután a külföld Magyarország kedvéért új szerződéseket nem köt. De már az 1917-ig tartó ideiglenes állapotban is határozott kifejezést nyer Magyarországnak az a joga, hogy vámterületével önállóan rendelkezik. Magyarország szerződést köt Ausztriával arról, hogy 1917-ig az áruforgalom a két állam területén vámmentes. — Lényegében tehát 1918-ig megmarad a mai állapot, de a szerződésben, melyet a Wekerle kormány az osztrák kormány-

TÁRCA.

A papi öltöny.

Irtá: Egy deliquens.

Szomoru májusi esték . . . Nem hívogatja az embert ki a szabadba a langyos tavaszi szellő szelid zümmögése, nem a nyíló virágocskák illatozása, nem a zöldelő bokrocskákban fölhangzó fülemile-pár estéli imája . . . Hallgat a madár, nem illatoz a virág s hol máskor langyos szellő fujdogál, szomoru téli képet nyujt a busuló természet. Akár csak télen . . .

És e lehangoló kép elől vissz vonulunk szobáinkba, hol javában pattog a kandalló tüze, ugy hisszük, téli este vagyon s egyegy puha pamplagon vagy kerevetes széken végignyujtózva hallgatjuk az öreg Pista bácsi meséit, ki csöndes pipász mellett adja elő a multnak szép történeteit . . . És ahogy elhallgatjuk mondókat, elfeledjük a szomoru természeti képet, visszazállunk lelkünkben a multba, a fényes, tündöklő multba, melyet jóllehet gyászleplel borít a magyar történelem, de e gyászleplel keresztül hatol a dicsőségnek szent glóriája . . . Ott vagyunk gondolatainkban az övvenes éveknél szomo-

ru világában és hallgatjuk, gyönyörűséggel hallgatjuk az öreg Pista bácsinak elbeszéléseit . . .

*

— Gyermek voltam még a szabadságharcnak dicső napjaiban, édes fiam, de azért majd hogy besorozott engem is tizenkét esztendőre a huncut nimet!

— Hogy-hogy, Pista bácsi?

— Érdekes a dolog, hallgassatok ide, elmondom.

— Figyelünk, Pista bácsi!

— Tudjátok, fiaim, ugy volt az, hogy az elnyomatás korszakában a fölserdült magyar fiu megválthatta magát a katonáskodástól, ha a német kasszájába egy nagy csomó pénzt befizetett. Ez a rend állván fenn, az én édes jó apám se tudván megbarátkozni a gondolattal, hogy szegény fia tizenkét kerek esztendeig a németnek szolgájon, kerek ezerhatszáz pengő forintot fizetett a németnek s ennek folytán föl lettem szabadítva a katonai szolgálat alól. Mint ki jól végezte dolgát, nyugodtan éltem hát napjaimat, míg csak egyszer bele nem keveredtem a bajba, mitől csak a papi öltöny menthetett meg, különben rám húzták volna a német mundaerját!

— Hát Pista bácsi pap is volt?

— Az nem, csak teologus! Érdekes dolog az, hallgassatok csak ide.

S az öreg ur arcán szelid mosoly je-

lent meg s miután rágyujtott egy új pipadohányra, ekként folytatta elbeszélését:

— Az 1859-ik esztendő farsangján történt. Ekkor már nagyon sokat busult a magyar, gondoskodni kellett hát egy kis mulatságról is. Mi, a megye fiatalága meg is tettünk ennek érdekében mindent s fényes bált rendeztünk Rimaszombatban. Ott volt az egész vármegye apraja-nagyja. Hísz a sok busulás után oly jól esett egy kis dinom-dánom. De hát abban az időben felügyelet nélkül még mulatni sem volt szabad a magyarnak és ezen okból — bár hivatalosan — de megjelent a bálon az akkori megyei adminisztrátorok titkárja is, valami — Isten tudjs, hogy hívják — német báró. Letelepedett közénk és nézett vasvillaszemekkel, nem történik-e a bál ürügye alatt valami összeesküvés a rebellis magyarok körében. Bizony nem történt ott semmi, hacsak egy-két fiatal szív nem esküdött ősrze a kofilionnak limonádé-muzsikája mellett. Mert hát bizony nem valami híres muzsika volt az. Nem magyarnak való. Zugolódott is e miatt a fiatalág, de hát ki emelt volna szót, mikor ott állt a Cerberus, a vasvillatekintetű német báró. Már-nár belenyugodtunk a szomoru helyzetbe, midőn egyszer csak oda-jön hozzám az én szép Jolán hugom, megérinti vállamat bársonyos kezecskéjével s reám tapaszta ésbontó szemecskéjét, ekként szólt:

nyal köt, kifejezést nyer az önálló vámtérület elve.

Ezek után kétségtelen, hogy tizenegy esztendő után meglesz az önálló vámtérület. Van tehát elég idő arra, hogy az epochális új korszakra elkészüljünk. Ha 1917-ben is a mai kezdetleges stádiumban lesz a magyar ipar, első sorban a gyáripár, akkor az önálló vámtérületnek nagyobb lesz a kára, mint a haszna. Mert akkor is csak úgy rá fogunk szorulni az osztrák ipari behozatalra, mint most. Ellenben a mi mezőgazdasági kivite- lünk Ausztriába meg lesz nehezítve. Az önálló vámtérületnek csakis úgy van értelme és csakis úgy van értelme és csakis úgy hozza meg a maga hasznát, ha olyan fejlett gyáripárunk van, amely legalább nagyjában ki tudja elégíteni a belföld szükségletét. A kifejlett hazai gyáripárnak meg van az az előnye is, hogy hatványozza a munkaalkalmakat is, ami a népesség nagyobb keresete révén a mezőgaz- dasági termékeknek fokozott belföldi fogyasztását vonja maga után.

Létérdekünk függ tehát egy nagy- szabású iparfejlesztési akciótól. Pro- grammbeszédében a miniszterelnök, és Kossuth Ferenc kereskedelemügyi miniszter is kijelentette, hogy nagy- szabású iparfejlesztést inaugurálnak e célból Németországban egy több száz milliónyi kölcsön felvételét ter- vezi a magyar kormány. — Valóban biztatóbb perspektívák, mint a mit a magyar ipar jövőjére nézve Wekerle Sándor és Kossuth Ferenc egyénisége nyújt, alig tudunk elképzelni. Nagy képességű, tisztakezü és Kátói jellemű államférfiak ezek, akiknek vezérlete alatt bizvást remélhet az ország az önálló vámtérület ki nem próbált ta- lajára. Kossuth Ferenc mellett egy jeles szakértő, Szerényi József állam-

tíktár működik, akinek egész közéleti pályafutása szerves kapcsolatban van az iparfejlesztéssel, amelynek minden csínját-bínját ismeri.

Várjuk tehát azt az ígért és hir- detett nagy iparfejlesztési akciót, mely- ben a vezető szerepet maga az állam fogja vinni. Magyarországon az állam segítségével mindent meg lehet csi- nálni, de anélkül semmit, ami az ipar fejlesztés körébe vág. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy magánvállal- kozás és a bankok, takarékpénztárak ölbe rakott kézzel nézzék, mint fej- leszti az állam a magyar ipart. Plüre esik az állami támogatás akkor, ami- dőn a társadalom ebből az akcióból nem veszi ki a maga részét. Sőt sok- kal egészségesebben fog fejlődni a magyar ipar, ha a magánvállalkozás a munka oroszlánrészét végzi el. Egy szó, mint száz 1917-ben olyan gyár- ipárunknak kell lenni, amely nagyjá- ban pótolni tudja a hozzánk impor- táló osztrák gyárat. Nagy munka ez, de el lehet végezni, a nemzeti demokrata uralom idejében, az állam támogatása mellett, a társadalom lel- kes közreműködésével s egy Wekerle Sándor, egy Kossuth Ferenc vezérlete alatt.

A magyar iparfejlesztésnek egyik erősségét látjuk a tulipán mozgatom- ban. Politikai mozgatónak indult, de hála Istennek változtak az idők s a forradalmi jelvényből a hazai iparpár- tolás és nemzeti érzés jelvénye lett. Így van helyesen, forrjanak össze a nemzeti érzés, és a hazai ipar párto- lásának érzése! Az egyik egészsétsé ki a másikat. A magyar iparfejlesztésnek egyik legbiztosabb módja az, ha a magyar ipar termékeit fölkeressük, követeljük és vásároljuk.

Heti krónika.

Szerettem én a
Grünstein Szalít
Hűségesen, — de
Elhagyott,
Kedves barátom,
Mert hát a pénze
Nagyon hamar, de
Elfogyott.

Így van nálunk is
Haladópartí
Sok Rudnaysta
Mameluk,
Most, hogy felfordult
Szekerük nékik
Vörös tollut tűz
S ide fut.

Nevezi magát
Jó magyarnak
Veri a mellét
Szörnyüképp,
Am mind hiába,
Mi tudjuk jól, mi
Vonzza ide: a
Husos fazék.

A szabadelvű
Partí ember
Nagyon kevés ma
Erre tájt,
Ki jól lakott már
Így danolja
Füttyszóval ki a
Kiskirályt:

Szerettem én a
Grünstein Szalít
Hűségesen, — de
Elhagyott,
Kedves barátom,
Mert hát a pénze
Nagyon hamar, de
Elfogyott.

Csőrgő.

— Ejnye, ejnye Pista, hát kigyelmed- ben sines kurázs?

— Miért, szép hugom?

— Maga se merészel a cigánynak egy ropogós csárdást parancsolni, de itt hallgatja ezt a temetési nótát s járja hozzá a polyák- nak való táncot?

S megvetéssel nézett rám. A gunyos mosoly, mely ajkaim megjelent, fölforralta bennem a vért. Iszonyu méreg fogott el. Hát már a magyarnak kénye-kedve szerint mulatni se szabad? Hát már mi csakugyan rabszolgák volnánk? Én meg oly szolgál- lekü teremtmény lennék, hogy amit ez a pici száj és ezek az ígöző szemek kérnek tőlem, nem merném teljesíteni?

— Hagyd el azt a polkát, cigány! — kiáltottam föl s hirtelen átkarolván a Jólán hugom sugár termetét, odamentem a zenész emelvény elé s ráhuzattam az isteni csárdást, melynek hallatára elfelejtí a magyar büjt, bánatát s ha kell három éjjel, három nappal bokázik mellette; állítsák oda akár az egész osztrák regimentet . . .

— Képzelhettek fiaim, lett erre fölfor- dulás. Barátaim kérve jöttek körém, ne kö- vessek el ily bolondságot, ez azonban mind nem ért semmit, táncoltam tovább az én hugommal. Lassanként aztán elröppült már a félelem a gyöngé női szivekből s főbb fiatal pár is elkezdte a táncot, mikor csak valaki megfogta karomat. A német báró volt.

— Hagyja el, uram, e táncot!

— Miért?

— Mert én követelem!

— Hát követelje! — mondtam és tánc- oltam tovább. — A báró azonban nem állott tovább, hanem megragadván karomat „rebellis kutyá” kiáltással ajkán, erőszakkal akart odébb taszítani. Gondolhatjátok fiaim, nekem se kellett több. Kiszabadítottam ma- gamat a német karjaiból s egy arculütéssel feleltem a „rebellis kutyára” . . .

*

— A rimaszombati piac egyik emeletes házában volt börtönöm, hol alig töltöttem egy pár órát, alig pirkadt föl a hajnal, zene- szó töltötte meg füleimet. Kinéztem az ablakon, hát Istenem, az egész béli közönség — asszonyok, lányok, urak, urfiak — cigány kísérettel jöttek ablakom elé. Amint megpil- iantottak, harsány „éljen”-kiáltás fogadott, majd cimboráim bedobtak ablakomba egy hosszú zsinórt, melynek segítségével, amit csak szám és szemem kívánt, följutattak hozzám. Végtelenül jól esett ez nekem, örö- möm azonban nem sokáig tartott, mert a német zsandárja rövidesen szétugrasztották az én kedves látogatóimat. Beletörődtem helyzetembe, kis idő múltán azonban benyi- tott hozzám egy öreg ur, kinek a vármegyé- ben a Bach-korszak alatt is nagy befolyása volt és kijelenté előttem, hogy szabadon vagyok bocsátva. Szerfölött megörvendeztet- te a dolog, vigin ültem kocsi- ra s utaztam haza falusi jószágomra; amint azonban haza értem, egyszerre vége lón a vígságomnak. Otthon találtam ugyanis az 1600 pengő for- rintról szóló utalványt, miből megtudtam,

hogy a német elbocsátott ugyan a börtön- ből, de visszaküldte a katonaságtól való megszabadulásom céljából befizetett összeget és most azzal akar büntetni, hogy elvisz katonának s tizenkét éven át távol tart édes hazámtól, a legnagyobb kinszások közepette. Erős büntetést akart rám szabni a német, de tul jártam eszén. Ki sem hagytam lovai- mat fogni, újból kocsi- ra ültem s meg sem álltam Sárospatakig . . . Ott fölmentem a teológiára s midőn elvégezve dolgomat, ki- léptem az ódon épület nagy kapuján, két osztrák csendőr állott előttem, kik Gömörből jöttek utánam váltott lovakon, hogy letar- tóztassanak s elhurcoljanak egyenesen kato- náékhoz. Pillanatra meghökkenem látásukon, de a következő percben elomutattam nékik a teológiára történt fölvételemről szóló bi- zonyítványt, mire a csendőrök szalutálván, szólanul távoztak.

— Így mentett ki engem a katonásko- dásból a papi öltöny . . .

*

És ezzel Pista bácsi befejezte elbeszél-ését. Csönd lett a szobában, halotti csönd, egyik se szólt, csak elgondolkodtunk a történet fölött. Ott voltunk lelkeinkben a múltban, a szomorú, de azért dicsőséges múltban s hallgattuk gyönyörűséggel, hall- gattuk az öreg urnák egy más elbeszélését. Egy derűs vadászka-nd volt az, mi feled- teté velünk a jelen szomorú históriát s egy nagyot sóhajta fölötte, csak azt suttogtuk: „Régen volt . . .”

HIREK.

Programmbeszédek. Csütörtökön, e hó 26-án délelőtt Hartmann Emil nyug. honvédezéses 48-as programmal fellépett jelölt Aszódon programbeszédet tartott. Domonyban és Ikladon szintén tartott már programmbeszédeket s jelenleg is a kerületben időzik. Így tehát a lapok azon híradása, hogy vissza lépett volna: nem felel meg a valóságnak. Ugyancsak e hó 26-án délután tartott Bottlik János a váci kerület másik 48-as jelöltje is programmbeszédet.

Értekezlet. Szombaton, e hó 28-án d. u. 4 órakor Bpestien, a Központi városház középítési üléstermében értekezletet tartott a tervezett Vác—Gödöllő—Budapesti h. é. villamos vasút érdekeltje, melyen elhatározták, hogy egy monstre küldöttségben fog tisztelegni Kossuth Ferencné, és Gulner Gyula főispánnál, nagyobb mérvű támogatást kérve tőle a vasút részére. Bár sikere lenne végre valahára már e fontos mozgalomnak.

Pestvidéki esküdtbírák. A pestvidéki törvényszéken csütörtökön sorsolták ki Rónay Kamil táblabíró elnöke alatt a május havi esküdtbírákat. Járásunk területéről kisorsoltattak rendes esküdtté: Verő György író Czinkota, pótesküdtté: Imrey Dezső nyug. ellenőr Rákoscsaba, Francsek Imre mérnök Pécel. — Az esküdtbíróági ülészak május 28-án kezdődik.

Millenáris évforduló. Május 2-án lesz 10 éve, hogy millenáris ünnepségeinket megtartottuk. E napon, mint az ezredéves Magyarországi ünnepén az iskolákban az előadások szünetelnek.

Tanítói gyűlés. Vác egyházmegye rom. kath. egyesület főth-gödöllői köre f. évi május hó 3-án délelőtt fél 10 órakor szent misével megelőzőleg Gödöllőn a rom. kath. népiskola helyiségében gyűlést tart, melyre az egyesület tagjai és a tanügy barátai ezúton is meghívotnak az elnökség által.

Jubileum. Fényes egyházi s ezt követőleg világi ünnepségekkel tisztelte meg Aszód és vidéke közönsége Aszód érdemes főrabiját — e hó 25-én — huszonöt éves lelkes jubileuma alkalmából. Az ünnepi műsor a következő volt: 1. Ma towa zsol-tár. 2. Mincha ima. 3. Hymnus. 4. Schreiber József főrabbi szónoklata. 5. 116. zsol-tár. 6. Dr Adler Vilmos hatvani főrabbi ünnepi szónoklata. 7. 118. zsol-tár. 8. szózat. 9. Záró ima. — Az ünnepélyen részben küldöttségekkel, részben vezetőikkel voltak képviselve: a Hatvan hitk., Gödöllő hitk., Turai fiókk., az aszói kath. és luth. egyházak, hévizgyörki ref. egyház, aszói gymnasium, javító intézet, az aszói izr. előjáróság és Chewra Kadischa, az izr. Nőegylet, a Betegsegélyző egyesület, az ág. ev. leánynevelő intézet és az iskolák izr. növendékei. Esze sikerült társasvacsora volt, melyen számos toaszt hangzott el. Az itt uralkodó jókedv egyik okozója bizonyára a Reiner Józsefné és Lengyelné urnők fázadozásai folytán/kitűnően sikerült izletes menü is volt, mely után a vendégek a késő éjjeli órákig maradtak együtt a legjobb hangulatban.

Buzaszentelés. Az előző évek szép szokása szerint tartatott meg ez évben is Márk napján a buzaszentelés. Reggel 6 órakor szentmise előzte meg s mise után a hívek buzgó részvétele mellett a Kálvária közelében fekvő buzavetéshez ment ki a processio, hogy a vetésekre és szőlőültetvényekre Isten bőséges áldását esdje. A lélekemelő szertartásnak remek idő kedvezett.

Programmbeszédek. Ma délután két programbeszéd lesz járásunk területén. Aszódon Farkas István socialista és Rákoske-eszturon Kiss Pál socialista tartanak programmbeszédet.

Szökevények. Vasárnap, e hó 22-én két növendék ifju szökött meg az aszói javító intézetből. Az intézet mintegy 80 növendéke kirádedulást tett a kisbaji erdőbe, és estefelé — midőn hazá tértek, vették észre a felügyelők a két reményteljes csemete eltűnését. A szökevények mindketten budapesti illetőségűek voltak s így valószínű, hogy arra vették útjukat. A csendőrség körözti őket.

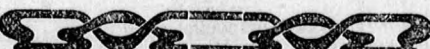
A legszerencsésebb sorsjegy. A nagy. kir. szab. osztálysorsjáték felette jelentékeny sikert ért el. Mindenütt azokról a nyereményekről beszélnek, amelyek a 17. játékok huzattak ki, de még többet beszélnek az emberek — rangkülönbség nélkül — azokról a milliókról, amelyek a folyó hó 23-án kezdődő 18-ik játéknál érhetők el, éppen úgy, mintha már a zsebekben volna ezek a milliók. Valamennyinek kétségkívül szívük legbenső zugában egy csekély reménység lappang. És miért is ne? A kerék mindannyiok számára forog, és a szerencse merőben a véletlentől függ.

Hát nem-e szerencsétől függ életünk legtöbb körülménye? Terveink sikere, fázadozásaink célja, törekvésünk a teljes gazdasági függetlenség iránt: mindaz vajjon nem olyan-e, mint egy sorsjegy?

Egy neves írónk nemrégiben a maga szellemes modorában azt írta, hogy a mindenkit szórakoztató és gyakran vigasztaló sorsjáték, anélkül, hogy valakire veszedelmes volna, a leggyorsabb minden spekuláció között, minthogy az esélyek minden résztvevőre nézve egyenlők. És a mikor ellen-vetették, hogy nem nyerhet mindenki, azt válaszolta, hogy az csak azoknak jelent valamit, akik a reménységet a bizonyossággal tévesztik össze.

Ha veszünk egy sorsjegyet, úgy minden szenvedelem nélkül játszunk. A játék megvárásból bennünket, anélkül, hogy fel-izgatna és azon a napon, a mikor a huzás csak a mások szerencséjét hirdeti számunkra, filozofikus egykedvűséggel mondjuk: a szerencse vak és kiszámíthatatlanok a szé-szé-lyei. Mindenesetre semmi akadály sincs, hogy ma vagy holnap a mi ajtónkon kopogtasson. Kinek nincs még sorsjegye?

A legszerencsésebb Dörge Frigyes ban-házában kapható.

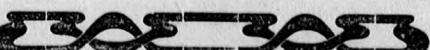

Földterület

felméréseket, birtokfelosztást, parcellázást, ehhez vázrajzokat pontosan készít és legolcsóbban felvállal

MOLNAR LAJOS,

Gödöllő, Gizella-utca 45. szám.

2567 sz. tkvi. 906.

Arverési hirdetmény kivonat.

A gödöllői kir. járásbíró mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy a Gödöllői Takarékpénztár végrehajlatának Laukó András és neje végrehajtást szenvedő elleni 310 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pestvidéki kir. törvényszék, a gödöllői kir. járásbíró területén levo Gödöllő községben fekvő a gödöllői 1707 számú betétben Bara Andrásné sz. Laukó Zsuzsanna, Laukó András és neje sz. Ha,du Zsuzsanna nevében álló, az 1881 évi 60 tcikk 156 § d) pontja értelmében egészben és a C 1 19124—1877 tk. sz. alatt Kőrösi Soma javára bekebelezett holtiglani tartó és lakásból álló kikötmény fentartása mellett árverező A 1. 1—2 sor 1096—1097 hrszámú 244. ö. i. számú ház, udvar és kertből álló ingatlanra az árverést 822 K kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1906 május hó 28-án délelőtt 10 órakor a gödöllői kir. járásbíró hatá-lyos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eiadatni fog.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10 %-át, vagis 82 K 20 f.-t készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igaz ügyministeri rendelet 8. § kijelölt óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. tcz. 170. §. értelmében a banat-pénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerőnyvt átszolgáltatni.

Gödöllőn, 1906. évi február 28-án.
Kir. bíró mint tkvi hatóság.

Lukácsy kir. albíró.

ÉRTESÍTÉS.

A kőbányai polg. serfőző részv. társaság

Gödöllőn állandó nagy

sörlerakatot

rendezvén be, azt kezelésbe vettem. Raktár ron tartom a serfőződe elismert elsőrendű *Polgár, Király, Márciusi, Szt-István, Kőbányai, Barát maláta, Dupla-Márciusi és Dupla-maláta sörét* hordókban és palackozva s azokat eredeti áron árusítom.

Tisztelettel

Fenyő Mayer

3—3.

szállodás és sörraktáros.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsém a t. közönség szives tudomására hozni, hogy a

— G ö d ö l l ő n —

Kossuth Lajos-utca 465. szám alatt levő néhai férjem régi jöhrnevű

kádár-üzletét

továbbra is fenntartom, és azt saját cégom alatt fogom folytatni, biztosítván t. üzletfeleimet az eddigi jó és izléses munkákkal való kiszolgáltatásáról.

Szives támogatást kér

őzv. Lágler Ágostonné.

